

Гротеск ~ А Готика Епічний

від Дж. Е. Грейвена

Розділ IV

Місто Авіньйон ~ травень 1347 року

У післяобідньому повітрі висів густий запах дощу; небо на заході було чорним.

Кардинал Лін прибув до Авіньйону з Англії, в'їхавши у двір замку Маллоу в кареті з посиленою охороною. Пил здіймався від кроків зібрання, але його поглинали хмари пилу, що збиралися перед наступаючими...

шторм. Коли диліжанс наближався до входу, Лін сів, визирнув у вікно і помітив, що деякі члени його авангарду приголомшено блукають навколо.

Капітан ескорту Ліна пришпорив свого коня, дорікнувши своїм розпатланим охоронцям: «Стійте струнко! Стійте!» Ніхто не послухався його наказу. Капітан зупинив коня та схопив найближчого. «Сержанте! Що тут відбувається? Поясніть це — негайно!» «Відповідай мені зараз!» Сержант заціпеніло підвів погляд, ніби знепритомнів у стані алкогольного сп'яніння — його очі були розфокусовані, а рот насилу вимовляв слова.

«Досить цієї безглуздої шаради!» — гримнув кардинал. Лін вискочив з карети, тримаючи руку на своєму широкополому капелюсі, коли він відхилив його від вітру.

Капітан і троє інших охоронців приєдналися до кардинала, і група Ліна увійшла до шато. Нагорі, коли вони наближалися до спальні кардинала Базиліста, рівномірний гул посилювався. Вони увірвалися в кімнату та завмерли. Дехто з них застогнав і відвів погляд. Кардинал Лін витягнув хустку та прикрив ніс і рот, а охоронець підбіг до відчиненого вікна і збудив.

Перед Ліном у своєму ліжку лежав чорний, опухлий Василіст, його обличчя було вкрите липкою масою жовтих курток. Комахи ринули туди-сюди крізь відчинене вікно, витягуючи ужалені личинки з западин його голови. Мертвий кардинал тим не більше хвилювався, лежачи нерухомим і гнилим, його очі висихали на підлозі, немов пара брудних монет. Лін дивився крізь вікно на далекі верхівки дерев, що хиталися та танцювали на вітрі насуючою бурі. Потім він знову звернув свою увагу на спекотний, задушливий і незворушний інтер'єр кімнати, його нерухоме повітря було заплямовано ледь помітними слідами лаванди та старих людських відходів. Кілька комах, що барабанили, шукали його тіло, зависаючи та кружляючи навколо його голови, немов гудучий ореол,

Однак, Лін не був людиною, яка захоплюється такими тонкощами. Він детальніше оглянув артефакти в апартаментах, його погляд зупинився на пергаментному аркуші, що лежав на столі, — він вийшов уперед для ближчого огляду. Лін підняв пергамент з останніми словами кардинала, адресованими йому. Невдовзі після цього група вийшла з шато так само поспішно, як і увійшла. Лін переглядав лист, йдучи кроком. «Апокриф! Мчи, як вітер!» — прогарчав він, пригинаючись у карету. «Сідайте негайно!» — крикнув капітан своїм гвардійцям, стрибаючи в сідло. Чоловіки поспішили за своїми конями. Капітан пришпорив коня на чолі групи. Карета різко шурхнула та помчала вперед. Лін відірвав погляд від листа й здригнувся. З атакуючою армією з двадцяти чотирьох воїнів кардинал поїхав на захід через міст через річку Рона, геть від Авіньйона, до Апокрифів та до жахливого грозового саява, що поглинало обрій. Однак увага Ліна була поглинена його серйозною відповідальністю перед Собором Апокрифів — і перед Папою Климентом, який залишався в невіданні про всі справи, що стосувалися Собору.

Після вбивства кардиналів Ксаверія та Базиліста Лін залишився останнім членом Вищої ради, що залишився в живих; все, що Рада тримала в таємниці майже п'ять століть, тепер лежало на його плечах. І хоча канонічний закон постановляв, що Намісник Христа — правлячий Папа — був найвищим членом ради, Лін знав, що звернутися безпосередньо до Климента може бути важко, якщо не неможливо. Раніше, будучи кардиналом, Климент палко виступав проти будь-якої пропозиції, яка, на його думку, могла б зміцнити позиції Собору Апокрифів. Климент завжди

вважав, що Собор підриває авторитет Колегії кардиналів. Лін не мав жодної надії, що ця людина змінила свої погляди після того, як стала правлячим Папою. Проте він був сповнений рішучості домогтися зустрічі з Климентом навіть силою, якщо це буде необхідно. І якщо до цього дійде, він був готовий виправдати такий акт непокори, зробивши те, чого ніколи раніше не робили в історії Апокрифічного Собору — вилучивши докази з архіву Апокрифів та представивши їх безпосередньо Клименту особисто.

Лін і Клемент були протилежностями за характером; вони конфліктували. Обидва це знали. Лін був людиною небагатослівною: скромною, обережною та щирою. Клемент був нетактовним і нетерплячим, насолоджуючись розкішшю та світським способом життя; як понтифік, він поводився радше як добродушний монарх, ніж як суворий посланець Бога. Коли розмови між ними все ж відбувалися, то вони були формальними, короткими та здебільшого без подій. За чотири роки з моменту сходження Климента на престол кардинал Базиліст неодноразово звертався до Понтифіка з питань апокрифів. Щоразу йому відмовляли в аудієнції на тій підставі, що інші, більш термінові питання вимагали негайної уваги Климента, такі як будівництво нового палацу, державні справи, фінанси та оподаткування. Климент не призначив нових членів до Вищої ради навіть після смерті кардинала Базиліста, і його бездіяльність призвела до того, що колись могутній орган... зменшуватися, з його боку майже напевно навмисна недбалість. Однак у Ліна тепер не було іншого вибору, окрім як нав'язати свою думку Клименту та нагадати йому про його відповідальність перед віковим органом Собору Апокрифів.

Собор було збудовано у 1334 році за наказом Папи Бенедикта XII, який, незважаючи на висловлені прагнення повернути папство до Риму, перевіз усі папські записи з Ватикану до нової цитаделі у Франції. Схожа на гробницю будівля розташовувалася у величезній вологій долині Рони, оточена з трьох боків крутими ярами, оповитими молодими лісами та колючими кущами. На сході над ущелиною річкової долини височили вали Авін'йону, проте трохи далі на захід велич міста зменшувалась разом із його смородом.

Не минуло й години, як карета під пильною охороною з печаткою Римської церкви важко піднялася крутою, вибоїстою стежкою, затіненою високими вічнозеленими деревами. Кам'яні зубці, що темно здіймалися за деревами, мали такий самий відтінок чорноти, як і небо за ними. Небо стало густішим, як пливучий попіл; вітри змінилися на протилежний бік і перетворилися на лід. Спалахи; грім — раптово товсті краплі дощу проклали шлях для злив. Свита Ліна насилу піднімалася вузьким зсувом дороги, а кілька спішених і заляпаних брудом охоронців тиснули на задню частину карети, щоб підштовхнути її.

вперед. Вони витягували його з калюж; вперед, дюйм за дюймом, фут за футом. Блискавка освітлювала дорогу попереду, одночасно окреслюючи постійно нависаючий силует Апокрифа .

Жодне вікно не порушувало кам'яного фасаду величної блокової фортеці. Її єдиний вхід вдень і вночі охороняли вартові Ради, чоловіки, ретельно відібрані Вищою Радою за їхню фізичну силу та волю, а також непохитну вірність. Навіть суворий протокол Королівської гвардії короля Філіпа не йшов у порівнянні. У цих охоронюваних стінах зберігалися слова Святого Письма, відомі лише небагатьом живим людям — від повних колись біблійних книг Еноха, Ювілеїв, Велетнів, Соломона та інших, до стародавніх сувоїв, написаних мовами, яких не чули на землі тисячу років. І від артефактів давно зруйнованої Грецької бібліотеки Александрії до ассирійських глиняних циліндрів , що детально описували роки після Великого потопу та конфісковані з єврейських храмів у... Під час найдавніших хрестових походів апокрифи містили всі існуючі таємниці Церкви та тримали її в таємниці.

Лін шукав матеріал, що зберігався в чотирьох апокрифічних палітурках — текстах , які кардинал знав майже напам'ять. І хоча йому було проти здорового глузду видаляти щось з апокрифів, він не міг уявити кращого підходу до завдання, яке стояло перед ним: переконати Климента в речах, у які жодна розсудлива людина не наважилася б повірити .

Першою з чотирьох палітурок була «Статуя Фізики», найбільша з них. Вона містила детальний опис монастирів Собору та їхніх двох надбрамних каменів. Вона також містила історію кожного з них. Перший надбрамний камінь був виявлений у 876 році, за часів правління Папи Івана VIII. Розташоване в гірських районах Умбрії, в межах Папської області Італії, місце розкопок також було місцем розташування стародавнього поселення самнітів. Другий надбрамний камінь був виявлений у 877 році за часів Папи Стефана VI. У сучасній провінції Овернь у Франції моноліт розташовувався на кам'янистому пагорбі, на південь від річки Луара.

Другою книгою були «Прокламації Собору». У ній перелічувався історичний склад Собору. Там перелічувалися всі Понтифіки та члени ради, які коли-небудь служили у Верхній та Нижній радах. Вона також містила статут Собору .

Третім зобов'язанням були Винятки Реформації, написані Папою Бенедиктом XII у 1336 році. Це були канонічні поправки або виключні пункти до Папської булли: *Redemptor Noster*. Вони дозволяли Собору керувати своїми двома монастирями таким чином, щоб

вважав за потрібне.

Четвертим і останнім з текстів, які шукав Лін, були Переклади Нарамсіна, які Вища Рада також називає Трансвідинаціями Воротного Каменя. Ці крихкі оправлені сторінки датувалися трьома століттями і були названі на честь писаря абатства Нарамсіна, покійного священнослужителя Гард'єна, який завдяки своїй відданій службі та відданості зумів самотужки розшифрувати французькі написи на моноліті. Ці переклади являли собою латинське тлумачення дивної мови, вирізьбленої на поверхнях французького каменя. А оскільки гравюри на італійському камені були ідентичними, сторінки Нарамсіна слугували перекладом для обох Воротних Каменів, розташованих у Франції та Італії.

Лін знав, що будь-який із чотирьох текстів міг би пробудити нічого не підозрюючого Понтифіка до справжньої небезпеки, проте знадобилися б усі чотири, щоб піддати чоловіка впливу Ліна — таким чином, під його впливом. Апокрифів ... контроль. Його треба змусити побачити, якщо Рада хоче вижити. Карета Ліна зупинилася, і він визирнув з її порталу, щоб побачити силуети крізь проливний дощ, коли вони зібралися у два ряди, щоб оточити пару масивних дверей, оббитих залізом, — вхід до Апокрифів.

Всередині Апокрифу та за його великими дверима настінні смолоскипи освітлювали десятки рішучих охоронців, що вишикувалися вздовж входу в коридор. З іншого боку, у двері загуркотили рукоятки списів, а потім пролунав приглушений наказ: «Відчиняйте, за наказом Його Еміненції, кардинала Ліна з Апокрифичної Ради!»

Двоє охоронців зняли залізні ґрати та напружилися, щоб відчинити двері. Кардинал Лін і його капітан поспіхом пройшов крізь них, вщент мокрий від сильного дощу. Вартові вклонилися, коли вони пройшли повз. Двері зачинилися з гучним стуком. Не сповільнюючи кроку, Лін і капітан зникли в темній залі, залишаючи за собою слід води, що капав з їхнього одягу на бруковану каміння, що відбивало тремтяти відблиски полум'я смолоскипів коридору.

Коли Лін переступив кут і наблизився до останнього коридору, шестеро охоронців раптово дали про себе знати. Вони стояли перед високими, багато оздобленими дверима, вкритими вигадливим різьбленням, тисненими мерехтливим металевим покриттям та прикрашеними дорогоцінним камінням. Грецькими літерами, словом APOCRYPHOS, було викарбувано над його наріжним каменем. Сержант біля дверей вийшов уперед, піднявши руку долонею назовні. «Стій!» Вартові позаду нього підняли зброю, і гуркіт важких залізних обладунків прокотився залом. Лін зупинився перед сержантом, який продовжив: «Опишіть природу ...»

Лін швидко відвів руку. «У мене немає часу!» Він нахилився вперед, склав долоню чашечкою та прошепотів сержанту на вухо слова уривку.

Солдат обернувся, клацнув каблуками та звернувся до своїх охоронців біля дверей:
«Поступіться Його Еміненції, кардиналу Ліну з Ради!»

Вартові поспішно розступилися, і сержант вставив у замок великий латунний ключ. Вони міцно притиснулися плечима до бездоганних дерев'яних дощок високих дверей, коли двері... застогнав і обережно відчинився. Лін взяв ліхтарик, який йому передав один із охоронців, і прослизнув крізь щойно звільнений проміжок у дверях. Позаду нього масивні двері зачинилися з гучним луною. Відлуння затихло, і його огорнула тиша — у нерухомості. темрява — яку порушувало лише власне дихання та рівномірне дмухання полум'я смолоскипа .

Лін рішуче просувався крізь темряву, запалюючи низку настінних смолоскипів. Величезна кімната набувала форми, коли кардинал швидко розвіяв темряву. Численні ряди книжкових шаф вишикувалися вздовж стін. Прохід за проходом вони перетинали підлогу, а на полицях зберігався величезний асортимент текстів — рукописів, сувоїв та глиняних циліндрів з різьбленням — усі таємниці Святого Престолу. Лін заховав смолоскип у порожньому місці. кронштейн для ліхтарика, прикріплений до полиці. Перед ним освітлювався просторий стіл для читання. Він підняв один із кількох дерев'яних стільців біля столу та поспішив униз багато рядів полиць. Він завернув за риг і завмер; лід і жах у його жилах. За кілька ярдів перед ним уже стояла сходинка. Він кинув стілець, який ніс, і побіг до іншої.

Лін виліз на новий стілець і почав гарячково оглядати полиці, перш ніж знайшов її — «Тілесну Статую». Зітхнувши та, здавалося, з другим диханням, він підняв масивну книгу та поспішив до читального столу. Ледве він кинув її на стіл, сів на стілець і розкрив обкладинку, як його серце підстрибнуло до горла. Деяких сторінок бракувало.

«Ні!» — задихаючись, вигукнув він, гортаючи сторінки, закривши рота рукою, широко розплющивши очі, що блищали сумішшю подиву та глибокого жаху. Майже половина сторінок зникла — була вирвана . «Ні. Ні! Ні!» Він зіскочив з-за столу та побіг до зачинених дверей.

«Негайно відчиніть ці двері!» — крикнув Лін, б'ючи по них кулаком. У замку клацнув ключ , і він відчинив важкі двері, з новою силою кинувшись уперед.
«Хто був в архіві?» — закричав Лін.

Сержант заїкаючись промовив: «Ваших, хм... тільки... тільки кардиналів Ради допущено ».

Лін нахилився йому в обличчя й прогарчав: «Я останній з Ради. Останній! Іншого немає!»

«А як щодо кардинала Массона?» — спитав солдат.

Ліан відскочив назад, його обличчя жахливо зім'ялося. «Массон? Такого кардинала не існує».

«Він... цей масон знав слова уривку, Ваша Еміненціє! Мій наказ дозволити ...»

«Ключ, дай його мені!» — перебив Лін. Солдат послухався. Лін запхав ключ під мантию. «Я знаю ваші накази, вартовий!» Лін зібрався з силами. «Скажіть мені, як він виглядав? Він був одягнений» — Лін показав на свою червону мантию — «як кардинал?»

«Так, Ваша Еміненції. Він стверджував, що є новообраним членом Ради. Він стверджував, що його послали Його Святість для ознайомлення з певними канонічними записами. І він вас досить добре знав».

«Сержанте, причина мого відвідування Апокрифу — повідомити Його Святість про його зобов'язання перед ним. Як він може видавати накази щодо речей, про які нічого не знає?»

«Ваша Еміненції, мій наказ...»

«Матір Божа», — пробурмотів Лін, неуважний під тремтячими пальцями, його очі блукали по підлогу, перш ніж зіткнутися з поглядом сержанта та звузитися: «Як він виглядав, цей кардинал Массон?» — наполягав він.

«Був цілком впевнений у собі — поведився як кардинал. Ваш зріст — біляве волосся — світла шкіра — ах — і одне каре око, а інше біле!» Солдат показав на своє ліве око. «Це око було сліпим».

Лін стиснув зуби та заскреготів. Був лише один кардинал з такими очима.

«Будь він проклятий, — подумав Лін. — Блазі — мабуть, Коледж його до цього змусив».

«Хто прийшов з ним — ескорт?» — запитав Лін у здивованого сержанта.

«Він приїхав сам, Ваша Еміненції, на власному коні».

— Сам? — голосно пихнув Лін. — Сержанте, я йду з десятками охоронців та броньованим екіпажем. Хіба вам не здається дивним, що кардинал міг виїхати з палацу та з міста без супроводу? До того ж, на коні?

«Ваша Еміненції, щоразу, коли він приходив, цей масон... тобто цей чоловік шепотів мені точно ті самі слова, які ви самі сказали кілька хвилин тому. Інакше я б не впустив його всередину. Мій наказ...»

«Я знаю ваші накази!» — вибухнув Лін. «Щоразу, коли він приходив, — казав ти, — скільки разів, сержанте? Скільки разів ти відчиняв ці двері цьому непроханому гостю?»

— Багато останніми днями, — тихо сказав сержант. — Я очікую його знову завтра;

Чи можу я взяти його під варту, Ваша Еміненції?

Лін знав, що без знання Клементом апокрифів арешт Блазі може лише розлютити його та загострити й без того крихку ситуацію.

«Ні, сержанте», — спокійно відповів Лін. «Просто відмовте йому в доступі до Апокрифів. Не заарештовуйте його. Нова Рада вирішить, що з ним робити». Потім йому спала на думку

інша думка. «Ви коли-небудь комусь повторювали слова з уривку?»

«Я, Ваша Еміненцієнство? Ні. Мені заборонено це робити наказом».

«Ніколи? Навіть собі?»

«Ніколи, Ваша Еміненції».

Чоловік стояв на сторожі біля тих самих дверей майже два десятиліття. Лін майже не мав у ньому підстав сумніватися. Раптом у його свідомості відкрилося щось нове: він побачив, як ключ повернувся в замку, і двері до... зловісна правда відкрилася, він одразу її побачив. Кардинала Базиліста катували, вимагаючи зізнання в словах уривку; це, безсумнівно, пов'язувало Блазі з убивством Базиліста .

«Нікому про це не кажи. Ми змінимо слова уривку, перш ніж я...»

Йди. Ніхто не переступає поріг архіву — ніхто, крім мене. Ти мене забереш?

— Справді, Ваша Еміненції. — поспішно погодився сержант.

«І ще одне: чи приніс зловмисник щось із собою, чи навіть клаптик паперу?»

Сержант відповів: «Першого дня він вийняв з архіву дві палітурки, і я наполіг, щоб він їх повернув. Я розгнівав його, але він погодився. Відтоді він нічого не виніс у руках. Я оглянув його мантію якнайкраще, але не наважився...»

— Вимагайте обшуку його особи, оскільки він був... я ж вибрав йому кардинала Ради, — вибухнув чоловік . З палаючими щокми він дивився на кам'яну підлогу і пробурмотів: — Точно так само, як я зробив і з вами, Ваша Еміненції.

Лін насупився. «Більше про це не говори. Зачинить двері».

«Так, Ваша Еміненції». Сержант рвучко зачинив високі двері, і Лін витягнув ключ зі свого облачення, замкнувши двері зсередини. Він повернувся до читального столу.

Лін оцінив пошкодження, зібравши те, що Блазі міг дізнатися з порваних сторінок. Він перегорнув ще кілька сторінок.

«Чорт!» Лін вдарив рукою по відсутній частині. Він пошукав глибше в книзі, але виявив, що всі переклади Нарамсіна видалені.

«Хай його чорт забирає!» Він грюкнув кулаком по столу; його гнів пролунав крізь полицю, підлогу і, можливо, навіть до самого ядра землі. Через Клементу Лін мав подбати про те, щоб Блазі мовчав.

«Квак! Квак!» Пролунав хрипкий крик: «Квак!» Зляканий Ліан різко підвів голову, щоб помітити Крук, що тріпотів крилами, сидів на книжковій полиці, розмахуючи повітрям крилами. Лін повільно піднявся. «Як, заради Бога...» Пташка кинулася на Ліана, цілячись прямо йому в очі. Зі скриком кардинал відсахнувся назад. Наче блискавка, вереск чорного пір'я розірвало йому обличчя блискучим дзюбом та кігтями. У масці крові, засліплений, Лін відсахнувся назад, врізався у масивну полицю та впав. Полиця хитнулася назад, і ворон злетів. Ставши на коліна та очищаючи очі від крові, Лін побачив птаха, який спокійно сидів на полиці, де він його вперше побачив. Він повільно підвівся на ноги.

«Скрип!» Лін озирнувся через плече і побачив, як хитна книжкова шафа падає назад на нього. Він простягнув руку і закричав. Лавина книг і полиць — гора обрушилася на нього, немов зсув палітурок, здригнувши кімнату навіть для високих людей. Двері. Смолоскип, прикріплений до полиці, вдарив по купі книг і підпалив їх. Потім усе стихло — все, крім потрискуючого полум'я та приглушеного стогону кардинала, притиснутого під уламками. Раптом постать крука вибухнула хмарою розсіюючого диму та зникла.

«Ваша Еміненції!» — гукнув до нього сержант, стукаючи у високі двері.

Під валізою лежав зв'язаний Лін зі зламаними ногами та розтрощеними ребрами. Книги та полиці загороджені ним з усіх боків. Дим пробирався крізь купу книг. «Боже мій! Допоможіть мені! Варта!» — кричав він.

Дим котився по підлозі, а під порогом дверей обліпив чоботи сержанта. «Приведіть барана! Скликайте всіх солдатів! Зараз же», — крикнув сержант своїм людям. Вони розбіглися. Він забив у двері: «Кардинале Ліне! Відчиніть двері!»

Час минав, і дим густішав. Коли солдати повернулися зі своїм тараном, вони забили у високі двері, роблячи це з пекучими сльозами та під задушливі крики кардинала, що горить ногами вперед.

~*~

Так сталося, що доля була прихильною до кардинала Блазі. Якби Лін прожив ще один день, Блазі могли б звинуватити у вбивстві. У Папи не було б іншого вибору, окрім як розпочати ретельне розслідування апокрифів. І розслідування могло б...

розкрив таємницю, яку зберігала Рада, і Папа, безсумнівно, призначив би новий склад Вищої Ради, навіть поки Блазі гнів у могилі для жебраків. Натомість Блазі тепер чарівним чином звільнився від перешкод.

Наступного дня після того, як полум'я охопило Апокрифи, для розслідування нещасного випадку було направлено лорда-героя понтифіка, капітана Пітро. Пітро повернувся зі своїми висновками: смерть кардинала Ліна та всепоглинаюча пожежа, яка знищила вміст архіву, були просто випадковістю. Справу було закрито, і Папство продовжило розслідування вбивства Базиліста, хоча й без особливої терміновості. Оскільки до запланованого візиту короля Філіпа до Папського палацу залишалося менше двох місяців, уми та язика палацу займала політика. Апокрифи та їх таємниці мали почекати. Зрештою, Англія окупувала частину французької землі, і Філіпу потрібна була допомога Папи Климента, згідно з чинним перемир'ям, щоб повернути втрачені території Півночі.

Протягом наступного місяця Блазі мав достатньо можливостей обміркувати викрадені ним записи. Його дуже цікавили переклади Нарамсіна.

У затишку Шато-Руж він читав і перечитував захопливий текст.

Якщо це правда, подумав він з благоговінням, тоді привид мого брата говорив правду: цей моноліт має силу не лише вигнати Едварда з Франції, а й розчавити його — і все...

Англія з ним.

Був початок дня, коли Блазі ступив на монастирський двір Папського палацу. Він помітив Джуліна, який ішов по території, ведучи за собою двох хлопчиків-слуг. На плечах хлопчиків лежав довгий рулон темно-синьої тканини, розшитий срібними ґудзиками. «Кардинале Жулін! Хвилинка вашого часу», — крикнув Блазі через галерею. Наближаючись Юлін, ще один кардинал Фірмус, підійшов. Фірмус також був наглядачем палацу, і його обов'язки робили його найнеприємнішим з усіх палацових кардиналів. Він розслідував, документував і звітував про всі палацові справи безпосередньо Папі. Коротше кажучи, Фірмус був очима та вухами Папи і поводився так, ніби вже був обраний наступним Папою. Однак, насправді, його погляд був не більш ніж самозакоханим цікавим тілом.

«Жуліне, чи знаєш ти, де знаходиться кардинал Туссен?» — спитав Блазі.

Фірмус перебив його: «Блазі, ти позначив три винні бочки для Його Величності, короля Філіпа?»

«Так, вчора вранці», — коротко відповів Блазі, а потім повернувся до Жулена та повторив: «Де Туссен?»

Джулін озирнувся через плече. «Він слідував за нами лише мить тому. Можливо...»

він... ах! Він іде, зараз!

Туссен пройшов крізь арку галереї Клуатра, підтримуючи обома руками товстий квадрат складеної синьої тканини.

Фірмус просунув обличчя між кардиналами, вимагаючи уваги Блазі. «Чи Туссен?»

наповнили ящики Його Величності для пляшок і позначили їх?

Джулін перехопив це запитання. «Він це зробив. Дві ночі тому».

Туссен підійшов до групи, захеканий і з розгубленим обличчям. «Жуліне, вони впускають тканину та забруднять її, якщо ти ще довго стоятимеш», — різко сказав він. Жулін помітив трьох кривляючихся хлопчиків-слуг, чиї ноги підсмикували під значною вагою.

«О, Боже! Не впускайте його! До Банкетної зали!» — пробурмотів Жулін своїм слугам. Він обернувся і зустрів двох кардиналів. «Блазі; Фірмус». Він помчав геть, а хлопці поспішили за ним.

— Я лише трохи позаду вас, — гукнув йому вслід Туссен. Він кивнув Блазі та Фірмусу, явно готуючись поспішити за Жуліном. Фірмус ступив попереду нього, схрестивши руки за спиною та погойдаючись на п'ятах. — Його Святість попросив мене підтвердити, що ящики з пляшками упаковані та позначені, — важливо сказав він, дивлячись на Туссена зверхньо своїм довгим носом. — Гадаю, так?

«Як і має бути», — різко відповів Туссен.

Блазі роздратовано пробурмотів: «Ще нещодавно Жулін зізнався, що Туссен приготував пляшки ». Фірмус ще більше закинув голову назад, примружившись, дивлячись на Блазі, ніби з великої висоти. «Справді, він це зробив, але я хочу почути слова Туссена, а не когось іншого. О, і скажи мені, Блазі, ти поставив охоронця біля винних бочок, які ти позначив для Його Величності?»

«Не було потреби», — заявив Блазі, піднявши брову. «Я повідомив винним бочкам, що якщо вони спробують втекти з льоху, я особисто подбаю про те, щоб їх спили до смерті, — і тому вони погодилися не тікати». Суха посмішка промайнула на його губах.

Туссен ледь стримав сміх.

Фірмус насупився. «Я вдаватиму, що не чув цих жартів кардиналів», — холодно сказав він. «Блазі, можливо, ви забули, що Англія та Франція воюють».

Можливо, ви візьмете на себе особисту відповідальність, якщо Його Величність отруїться та помре. — Звернувшись до Туссена, він продовжив: — Лорда-героя немає у Вартівні.

Ви бачили його сьогодні?

Блазі перебив його. «Можливо, ви вже виявили мої винні бочки без охорони і відтоді звернулися до капітана Пітро, щоб той поставив до них охорону, так? Якщо так, то вам здається абсолютно безглуздим питати мене, чи поставив я охорону». Фірмус вибухнув; однак Блазі не дав йому можливості відповісти. «Але ви все ж запитали, можливо, тому, що маєте намір...»

переконати Його Святість, що ви викрили мене за жадливі невиконанням обов'язків? Можливо, це і є задум твого плану, Фіrmусе? Поставити себе у вигідному світлі зі Святим Престолом, проливаючи на мене погане світло?»

Фіrmус заперечив звинувачення цитатою з Книги Приповістей: «Безглуздий висловлює все, що думає, а мудрий приховує це до кінця».

Туссен дипломатично роззброїв конфлікт, відповівши на попереднє запитання Фіrmуса. «Граф де Пойнтер вже прибув і знаходиться у крилі сановників. Гадаю, кардинале Фіrmусе, ви також можете знайти там капітана Пітро».

— Так, звісно, — погодився Фіrmус, прагнучи завершити розмову власними словами. Він обережно кивнув Туссену та Блазі. — Кардинал Туссен; кардинал Блазі.

Блазі дав чоловікові достатньо місця, щоб він трохи відновив рівновагу, перш ніж гукнути йому вслід: «А хто проходить повз і втручається в сварку, яка йому не належить, той подібний до того, хто бере собаку за вуха».

Фіrmус помітно заціпенів, сприйнятий близько до серця як власну цитату з Книги Приповістей, проте продовжував йти, ніби не почув.

Туссен закусив губу, щоб приховати підступний сміх. Він нахилився до Блазі, прошепотівши: «Капітан Пітро там, позаду вас». Він ледь помітно вказав на арки на протилежному боці двору. «Он там, за крайньою колоною. Він розмовляє з охоронцем».

«О, молодець, Туссен». Блазі підійшов до колони. Він знайшов Пітро за нею та прошепотів йому на вухо. Пітро кивнув у відповідь на шепіт Блазі, а потім гаркнув наказ охоронцю, який повернувся та поспішив у напрямку Великого льоху. Блазі вдячно поплескав Пітро по плечу та повернувся до Туссена.

«Друже мій, нам потрібно поговорити. Є справи надзвичайної важливості, якими я маю поділитися з тобою», — наполягав Блазі, майже благаючи. Туссен помітив майже нав'язливий погляд іншого чоловіка, його скручування рук і нетерплячу позу. Дивлячись повз плече Блазі, він гавкнув: «Хлопче! Швидше!» Хлопчик-зброєносок із великими вухами обережно підійшов до кардиналів у червоному одязі. «Твоя Ем-ну-ність?»

— Ваше преосвященство, хлопче, — виправив його Туссен. — Ем-е-ненс. Ви ж один із хлопців кардинала Жуліна, так?

«Так, ваш... так, сер».

«Ваш господар у Банкетній залі». Туссен простягнув квадратний шматок важкого шовку неохайній дитині. «А тепер віднесіть йому цю тканину. Скажіть кардиналу Жулену, що кардинал Туссен скоро буде там. І якщо ви забрудните цю тканину, зброєносце, ви відповісте за це. Ви мене розумієте?»

«Так, Ваша Ем-ну-сть».

Туссен зітхнув, простягнувши матеріал. «Тоді йдіть. Ідіть геть». Хлопець поспішив

прибери тканину геть. Туссен заявив: «Не підвал. Ви туди послали охоронця, а в мене слуги стоять у коморі. Кімната для бутельєрії, безумовно, приватна». «Досить добре», – відповів Блазі. Вони разом вийшли з внутрішнього двору.

Двоє червоних шатрів зашепотили, йдучи грубими дерев'яними сходами до пляшкової майстерні. Туссен оглянув шість кімнат у пошуках слуг, перш ніж жестом запросити Блазі до пляшкового складу, де вони торгувалися крізь лабіринт повних і порожніх стелажів, доки не... підійшли до заднього кутка кімнати. Тут вони мали явну перевагу, оскільки могли помітити наближення когось, хто заходив прямо до них, задовго до того, як непроханий гість міг почути їхній тихий обмін словами.

Блазі говорив довго, поки на обличчі Туссена промайнула суміш суперечливих емоцій : шок, скептицизм, жах, огида і, нарешті, відверте недовір'я. «Як ти можеш сподіватися, що я повірю в таке абсурдне?» — рішуче запитав він, коли Блазі закінчив. «Як у якусь фантастичну казку!»

Блазі захищався: «Ви коли-небудь бачили два монастирі, про які я говорю, записані в папських податкових записах? Ви коли-небудь знали про мету Собору?» А ще краще, що він зберігає в своєму архіві? Чи знаєте ви, чому Собор та його кардинали завжди були відокремлені від церковного електорату? Туссен, я бачив записи з апокрифів. Те, що я вам кажу, — правда, перед Богом і Францією. Вони охороняють самі ворота пекла.

«Отже, ви хочете змусити мене повірити, — повільно промовив Туссен, — що Собор Апокрифів збудував ці монастирі, щоб охороняти каміння, яке насправді є воротами Пекла?» Я маю вірити, що якщо хтось вимовить ці написи, викарбувані на камені, то може відкрити саме Пекло. А ці Ворота, — губи Туссена затрималися на слові, ніби воно мало огидний присмак у роті, — врятують усю Францію? Блазі, чи ти збираєш мені палацового кардинала, якого протягом багатьох років так шанували мої папські колеги, бо мені бракує розуму? — Він пихнув. — Навіть дурню важко повірити в таке безрозсудне твердження, як ваше!

«Це правда! Я розумію, що це може бути важко осягнути, Туссене, — клянусь, це правда». — Добре. — Туссен стиснув губи в похмуру лінію. — Припустимо, що ти кажеш правду. Припустимо також, Блазі, що ти зможеш знайти спосіб проникнути до будь-якого з монастирів Ради, і що ти знайдеш цей камінь, що знаходиться під суворою охороною, і точно промовиш відповідні заклинання, які можуть відчинити Ворота Пекла. — Туссен багатозначно подивився на Блазі. — Якщо припустити, як же ти переконаєш його Демонів? виконувати твій наказ? Що ти скажеш, коли ці... породження сатани вивергнуться з цього каменю? «Ідіть, знищіть англійців?» — Туссен видав різкий, майже верескливий звук.

сміятися. «Оскільки птах, звільнений з клітки, не повертається за командою, чому ці Духи повинні слухатися тебе, коли ти вже звільнений? Більше того, як ти можеш відкривати та закривати камінь лише словами? Ні, Блазі; ти говориш як полонена дитина, вражена фантастичним хвилюванням!»

«У Воротних Кам'ян є набагато більше, ніж просто їх відкривання та закривання», — заперечив Блазі. «Вони схожі на ворота, проте не відчиняються і не зачиняються. Духи можуть проходити крізь них. Переклади у віршованій формі, як Святе Письмо. Саме цими словами, словами на каменях, можна викликати з них Духів — або повернути їх». Туссен похитав головою. «Ти ще не відповів на моє запитання. Чому ці Духи повинні виконувати твої накази, якщо ти їх звільнив?»

«Переклади підтверджують, що з цих Воротних Каменів можна викликати Духів і керувати ними!» Блазі майже шаленів у своїй відчайдушній наполегливості, стукаючи кулаком по товстій дошці стіни Кімнати з Пляшками. «І це ще не все. Нещодавно мені було благословенне видіння. Мій брат, Жан-Жак, якого вбили англійці під Кресі, прийшов до мене. Він говорив про...»

«Досить цих дурниць!» — випалив кардинал Туссен. «Мене вимагають у Банкетній залі. Можливо, ви зможете викликати Духа вашого брата та цих... ваших кам'яних Демонів» допомогти тобі. Ні Юлін, ні я не будемо поруч з тобою, коли інквізиція звинуватить тебе в ересі, Блазі. О, можеш бути певен, що я донесу твою дику історію Юліну, як ти просив, — і можеш бути певен, що він зловить тебе до смерті, божевільним від лихоманки.

— Як і я. — Туссен відвернувся.

«Ні... зачекайте. Ще хвилинку», — гукнув йому вслід Блазі.

Туссен не зупинився і не повернувся, коли говорив. «Я ніколи не мав з вами цієї розмови, і якщо ви стверджуєте, що мав...»

«Чи не хотіли б ви самі переглянути записи?» Блазі пройшовся між стелажми з пляшками. «Вони в мене є».

Туссен різко зупинився й потер підборіддя. Жоден кардинал Коледжу не відмовився б від можливості ознайомитися з протоколами Ради, незважаючи на безглузді заяви Блазі, якби йому справді дали доступ до тієї прихованої таємниці, яку Рада так ревно оберігала так довго.

«Тоді покажіть мені ці записи. Дозвольте мені самому засвідчити та здобути власні докази. Якщо вони переконливі, я почую про них більше. Якщо ні, я поверну вам записи — за умови, що ви перестанете турбувати мене та Джуліна цим божевільям. Ви забудете, що взагалі говорили з нами про це. Чи даєте ви мені слово, Блазі?»

«Справді, у вас є. А чи маю я ваше право, щоб ви берегли ці записи будь-якою ціною та повертали кожен аркуш після особистого огляду?»

«Мені вони не потрібні. Я поверну все — слово дано».

— Добре тоді. — Блазі, здавалося, мало не знепритомнів від полегшення. — У нього могли з'явитися союзники, як тільки його друзі побачать те, що бачив він. — А коли ти дізнаєшся, що я кажу правду, я очікуватиму від тебе вибачень.

«Це б так само мало значення», — засміявся Туссен, але задумливо. Який же безглуздий був цей чоловік у своєму божевіллі. Проте, записи апокрифів...

«Домовилися».

«Я принесу вам записи на світанку. Я віднесу їх до льоху». Блазі пішов.

Туссен спостерігав, як Блазі перетинає двір, чекаючи, перш ніж вийти з бутельєрії. Зрештою, цей чоловік, можливо, вже розповідав про цю божевілля іншим — йому було б недобре з'являтися в товаристві того, хто, як Туссен був упевнений, опиниться на дибі інквізитора не раніше, ніж за два тижні.

Як і було домовлено, Блазі чекав у підвалі наступного ранку. Він віддав Туссену аркуші апокрифів, які вирвав зі «Статуті Фізик» та різних інших палітурок — загалом майже сто сторінок. Лише за короткий проміжок часу, зачарований читанням, Туссен з жахом усвідомив, що Блазі говорив правду. «Вся правда», — подумав він приголомшено, — «Вся правда». Решту дня він просидів у своєму кабінеті, не рухаючись, не ївши і не пиючи; стародавні писання розлетілися навколо нього. Коли настала темрява, він похитнувся, підвівшись на ноги, ніби намагаючись прокинутися крізь туман нічного кошмару. «Вся правда», — прошепотів він у порожню кімнату. Обережно зібравши аркуші, Туссен вирушив на пошуки кардинала Жулена.

Місто Авіньйон ~ Папський палац ~ червень 1347 року

Зала Конклаву Папського палацу була прикрашена фресками з релігійними сценами та картинами папських сановників. Фламандські настінні гобелени висіли високо над розкішними приміщеннями. Зала простягалася в довжину та ширину під високими стінами. Її підлога простягалася, немов океан, під масивними балками стелі. Арочні балки дах нагадував перевернутий корпус корабля, можливо, навіть підходящий для Ноевої одиссеї. Зала слугувала гостьовою кімнатою палацу — апартаментами для високопосадовців, які приїжджали, і підходила для будь-якого Король.

Вартові та слуги висипалися в залу, розпаковуючи речі короля Філіпа.

багаж. «Дорогу!» — пролунав голос з-за дверей. Вхід звільнився, коли увійшли охоронці з алебардами, супроводжуючи товстого кардинала до дальнього кінця Зали Конклаву. Вони пройшли через вхід і потрапили до майстерно прикрашеної Банкетної зали, перш ніж раптово зупинитися.

Великий обідній стіл займав центр кімнати. Король Філіп, сидячи на самоті на стільці з високою спинкою, що займав чільне місце за столом, насолоджувався бараниною. Він обідав на самоті. Перед ним був стіл, накритий золотим та срібним посудом. Біля нього стояв камердинер, завжди готовий наповнити його келих вина.

Один з гвардійців ударив алебардою об підлогу та звернувся до зали: «Кардинал Жулін Святого Престолу бажає аудієнції у Його Величності, короля Франції Філіпа».

— Проведіть його, — гавкнув Філіп, кашляючи крізь повний рот м'яса.

Вартові дозволили кардиналу Жуліну продовжити шлях, а самі розвернулися та вийшли з Зали. Потім вони вдвох завмерли біля вхідного отвору .

Жулін підійшов до столу та вклонився. «Ваша Величносте».

Філіп підвів погляд, недбало витираючи жирне підборіддя. — Як завжди, кардинале, ваші кухні не поступаються моїм, а сервіс — незрівнянний. Ви розглядали мою пропозицію очолити мої кухні та банкетну залу, Джуліне? Я винагороджу вас подвійно і ще раз усім тим, що ви маєте зараз. Я не очікую від вас нічого більшого, ніж те, що ви робите зараз, для Його Святості.

Джулін посміхнувся й знову вклонився, почервонівши від королівського кулінарного компліменту. «Для мене велика честь, Ваша Величносте, але моя служба має залишатися на службі Церкві». Філіп похитав рукою головою від розчарування.

«Ну», — Філіп вказав на срібний піднос. — «Здається, ти цього разу збентежив навіть мого камердинера, Джуліне. Що таке?» На підносі лежали дві мініатюрні олійні лампи, порцеляновий прилад на трьох ніжках і бляшанка з водою. Посередині стояла скринька, обшита шовком, майстерно розписана зображеннями драконів, у якій лежало імпровізоване солом'яне гніздо з одним яйцем.

«Можна?» — спитав Джулін.

— Звісно, можете, — погодився Філіп, вдивляючись у намальованих драконів.

Джулін зібрав деталі. «Його придбали на генуезькому торговому кораблі. Я так розумів, тобі воно може сподобатися». Він вставив дві лампи та бляшанку на місце. Потім він дістав яйце та вставив його в пристрій. «Лампи потрібно запалити».

«Принесіть полум'я», — клацнув пальцями Філіп. Камердинер пішов і повернувся з полум'ям.

Джулін запалив лампи. «Олія в лампах ароматна. Тепер яйце готується, поки ви їсте, і його можна з'їсти після їжі». Полум'я нагрівало бляшанку з водою під яйцем. Інше горіло за яйцем, перед увігнутою відбивною пластиною. Сфокусоване світло

пропонував заглянути всередину яйця.

Філіп зазирнув всередину і побачив темніший жовток яйця, що мерехтів у непрозорому сяйві. «Я мушу його мати. Як називається ця тринога штуковина?»

— Називайте це як хочете. Це ваше, Ваша Величносте, — посміхнувся Джулін, простягаючи руку до камердинера, щоб наповнити келих Філіпа. — Чи можу я поговорити з вами наодинці?

Філіп відмахнувся від камердинера і простягнув руку до стільця. «Сідай, Джуліне. Говори».

Джулін втиснувся в стілець.

«Яєчне вікно», — раптом пробурмотів Філіп з посмішкою.

«Ваша Величносте?»

«Назва його...» — Філіп жестом вказав на триніжок, прикрашений драконами. — «Це вікно у формі яйця... бо я можу бачити всередину нього».

«Яєчне Вікно... справді, чудова назва». Джулін прокашлявся. «Ваша Величносте, якщо дозволите... я так розумію, що ви прийшли за порадою до Його Святості щодо Едварда та... найнеприємніших подій у Кресі».

«Тоді хтось вас ввів в оману», — заявив Філіп, стаючи холодним і відстороненим. «Порада — як вода — скрізь і завжди змінюється. У мене є порада. Париж сповнений її. Мені потрібні армії».

«Дозвольте мені бути з вами більш відвертим, Ваша Величносте», — прошепотів Джулін, нахилився вперед і побачив охоронців біля дверей.

«Гвартові! Залиште нас!» — гукнув Філіп. Солдати вийшли з великої зали та зникли за зачиненими дверима. Він відкинувся на спинку крісла й слухав, як Джулін розповідав про камінь Гардієнс з Апокрифа та його потенційне використання як зброї проти англійців. Джулін пояснив, як король може допомогти, позичивши йому достатньо солдатів, щоб отримати контроль Воротного каменю.

«Отже, як ви вже можете зрозуміти, — підсумував Джулін, — ситуація надзвичайно складна, і ваша допомога є надзвичайно важливою».

«О, справді! Звичайно, звичайно», — сказав Філіп, ковтаючи останні шматки м'яса. Філіп схилив голову, схопив серветку та прикрив нею рот. Почулися задушливі зітхання. Обличчя короля залилося червоним.

Джулін підвівся зі свого місця. «Ваша... Ваша Величносте?» Джулін схопив зі столу келих води.

Філіп кинув серветку, відкинув голову назад і вибухнув сміхом, а зала луною охопила його веселість. Між хихиканням він кашлянув: «Духи... легіони Привидів? Так, я знищу його своїми Привидами. Справді! Моїми довіреними Привидами!» Філіп підвів погляд до стелі та заревів з мелодраматичним сарказмом:

«Зникни, Едварде, або я... »

Я покличу на тебе своїх привидів!

Джулін поставив келих і зневірено відкинувся на спинку стільця. «Ваша Величносте, я серйозно».

Обличчя Філіпа стало суворим. Він сперся на локоть і, люто дивлячись на нього, прошепотів: «Як і я!»
Я вже зібрав армію Привидів, Джуліне, у Кресі. Поверни їх. Поверни мої армії.
Дозволь їм помститися за свою смерть на Едварді. Чи може твій камінь виткати таку магію?

Джулін спробував пояснити далі. «Воротарний камінь... це свого роду машина, але...»
Філіп схрестив руки на столі та перебив його: «А що, припустимо, ви зможете випустити цих своїх привидів? Що ж тоді? Як ви попросите їх знищити Едварда? Скажіть мені...»
Джуліне, як привиди вбивають? Можливо, вони налякають Едварда до смерті? — Він грюкнув... кулаком об стіл. Джулін здригнувся і відкинувся назад. «Дурниці! Мені потрібні теплі тіла — чоловіки «Навчений бою! Мені потрібна зброя. Мені потрібні гроші. Якби я хотів налякати Едварда, я міг би послати за його головою разом із символікою кораблів, наповнених головами всіх французів, яких він убив!» Очі Філіпа були крижаними кинджалами, і Жулен опустив погляд.

Філіп опанував себе та відкинувся на спинку стільця. «На жаль, кардинале, мої переконання не такі... як би це сказати... такі витончені, як ваші. Я бачу битви, виграні кров'ю, потом та добре забезпеченими арміями, а не привидами. Я приїхав до Авін'йону не за порадою, молитвою чи обіцянкою... чи розповідями про чарівне каміння. Як мені добре відомо, Святий Престол збирає податки як з Франції, так і з Англії. Франції потрібні ці гроші для її постійної оборони, а я приїхав від імені Франції — як її король-слуга».

«Ваша Величносте, маючи лише кілька ваших людей, я так розумію...»

«Ні, кардинале; ось у що я вважаю. Я вважаю, що Його Святість підмовив вас до цього. Я вважаю, що Його Святість не бажає давати мені позику і послав вас, щоб ви дали мені ще одну обіцянку — тільки цього разу кляту армію Привидів». Філіп вийняв яйце з цього пристрою, відкинувся на спинку крісла і почав його луцтити.
«Повідомте Клементу, що його маленька хитрість провалилася».

Джулін зіскочив зі стільця. «Ні! Його Святість мене не посилав! Він нічого не знає про все, що я вам розповів! І він мусить таким і залишатися!»

Філіп завмер, його очі палали, дивлячись тремтячому кардиналу.

Джулін незручно сів і схилив голову. «Вибачте, Ваша Святосте. Я...»
безглуздий дурень».

Філіп знову почав чистити яйце. «У тобі є дещо більше, ніж я навіть підозрював».

Поміркуй над цим, Жуліне: я погоджуся позичити частину своїх військ для твоєї безглуздої справи, якщо Його Святість надасть мені позику, рівну податкам, зібраним з Франції та Англії. Якщо Його Святість відмовиться, то, можливо, всі дізнаються, як Його Святість приховує цей — цей свій еретичний камінь.

«Однак, Ваша Величносте! Ви не повинні говорити про це...»

«Я ПОВИНЕН... мені не вказувати, чого не робити, кардинале», — рішуче заперечив Філіп. Він нахилився через стіл і прошепотів: «Забезпечте мою позику, і ви отримаєте своїх солдатів. Така домовленість. А тепер я маю відпочити».

«Ваша Величносте...»

«Досить, Джуліне. Ми ніколи не розмовляли». Філіп повернувся і крикнув через зал: «Служителю, я...»

«Готово! Вартові, заходьте!» Вартові знову з'явилися. «Проведіть доброго кардинала! І звільніть мої покої! Більше жодних відвідувачів цього вечора!»

«Так, Ваша Величносте». Юлін підвівся, вклонився і похмуро пішов за охоронцями до дверей.

~*~

Наступного дня Філіп і Климент зі своєю групою нотаріусів зібралися в залі скарбниці. Лише тоді Климент зрозумів, що запит Філіпа на позику був значним — достатньо значним, щоб уповільнити будівництво Папського палацу.

Поширювалися чутки; шепіт розносився коридорами. Зустрічі проходили не дуже добре, і більшість папських чиновників тепер знали достатньо, щоб не турбувати розлюченого Понтифіка. Більшість також були впевнені, що Климент запропонує Філіпу трохи більше, ніж частку, обіцянку та молитву. Розлючений і наляканий, Жулін звернувся до Туссена, який потім поговорив з Блазі з таким самим настирливим занепокоєнням. Якби Климент дізнався про їхні наміри, він міг би виключити всіх трьох з Колегії, відлучити від церкви та кинути до в'язниці. Блазі заспокоїв їхні страхи та взявся за роботу, сплітаючи павутину, що здавалося неможливим завданням.

Опівдні Блазі увійшов до зали варти, підійшов до охоронця та прошепотів йому на вухо.

Охоронець відповів кількома кивками, і Блазі простягнув йому листа та золоту монету.

«Нікому про це жодного слова. А тепер будьте готові, він іде», — наказав Блазі, примружившись.

«Так, Ваша Еміненції», — вклонився охоронець, коли Блазі помчав геть. За мить, прибувши з У крилі сановників кардинал Фірмус увійшов до зали варти. Як було наказано, охоронець підійшов до Фірмуса та вручив йому листа.

— Ваша Еміненції, — вклонився охоронець.

«Так, що таке?» — пропищав Фірмус.

«Я знайшов цей листок на підвір'ї. Здається, це не наказ охоронця .
Можливо, це щось важливе?»

Фірмус прочитав листа, стиснув губи та пильно подивився охоронцю в очі.

«Ти вмєш читати?»

«Ні, Ваша Еміненції».

«Тоді як ти можеш бути впевненим, що це не так,— — запитав його Фірмус.

Охоронець відповів захищаючись. «Я знаю, як виглядають такі накази; більшість із них виглядають однаково .
На цьому аркуші немає жодного знака благородства».

«Ви комусь показували цей листок?»

«Я щойно знайшов це. Ти перший, хто це бачить».

«Добре, тоді я простежу за його поверненням. Тобі не можна ні з ким обговорювати цей листок.

Ти його так і не знайшов. Ти розумєш, про що я, солдате?»

«Так».

«Якщо я почую про це, я викличу вас для пояснень, а тепер повертайтеся до своїх обов'язків».

«Так, Ваша Еміненції», — охоронець вклонився і відійшов. Фірмус озирнувся навколо, жадібність і почуття провини читалися в його очах; він міцно притиснув листа до грудей і перечитав його:

Ось умови Його Величності: він таємно надасть одну десяту частини позики кардиналу, який переконає _____
Його Святість...

надати повну суму. Якщо позика буде більшою за його початковий запит,
Його Величність також погоджується, що кардиналу належить одна десята від
усіх надлишків. Спалить цей аркуш. Ні з ким не розмовляйте...

Фірмус обшукав коридори в пошуках сторонніх очей. Не побачивши нікого, він сховав листа під мантию та помчав геть, не помічаючи, що Блазі спостерігає за ним у тіні здалеку.

За годину Фірм стояв у кімнаті з чотирма вікнами палацу, переконуючи Климента надати ще більшу позику, ніж просив Філіп, пропонуючи вищу та більшу... часті відшкодування. Дискусія загострилася. Фірмус рідко бачив Климента таким розгніваним. Однак Климент часто покладався на поради Фірма у державних справах. Як виявилось , Папа неохоче погоджувався з пропозиціями кардинала Фірма.

Того вечора король Філіп і Папа Климент підписали документи. З цієї угоди Філіп уявляв собі відрубану голову Едуарда, Фірмус – себе на папському троні, а Блазі – обличчя своїх загиблих братів. Туссен і Жулін уявляли себе кардиналами Франції, тоді як Климент передбачав подальші затримки у створенні свого величезного папського апарату. Угода задовольнила всіх – усіх, крім Климента, його скарбників та

папський камергер.

Наступного ранку король Філіп викликав кардинала Жуліна до зали Конклаву. Філіп сидів на стільці з рейлінгом, а перед ним вже стояв кардинал Фіrmус, склавши руки, коли оголосили про прибуття Джуліна. Кардинали обмінялися поглядами. Обидва були так само цікавилися справами один одного, але жоден з них не наважувався говорити відкрито з присутніми. «А. Кардинале Жулін, ходімо», — Філіп жестом запросив його вийти.

Джулін вклонився. «Ваша Величносте».

Філіп повернувся до Фіrmуса. «Ви казали, кардинал Фіrmус?»

Фіrmус прокашлявся. — Я прийшов дізнатися, чи вам щось потрібно, Ваша Величносте.

«Його Святість посилає кардинала, щоб той подбав про потреби своїх королівських гостей? Я ж привів власний флот слуг. Чим я заслужив таке особливе ставлення?» Філіп потер підборіддя.

— Не зовсім, Ваша Величносте. — Фіrmус прокашлявся і крадькома глянув на Джуліна. — Якщо Ваша Величносте, дозвольте мені поговорити з вами наодинці.

«Справді. Кардинале Жулін, будь ласка, зачекайте надворі. Кардинале Фіrmусе, підійдіть ближче». Жулін вклонився і вийшов із зали.

Фіrmус прошепотів: «Ваша Величносте. Це був я — я забезпечив вашу позику. Я прийшов обговорити компенсацію».

Філіп хихикнув. — Бачу, що Церква не позбавлена зіпсованості. Гарзд, кардинале, мені належить три бочки вина в палацовому льоху. Одну я залишу вам — звісно, назвемо це подарунком.

Фіrmус здригнувся. «Я не можу цього прийняти, Ваша Величносте. Якщо дозволите, я хотів би поговорити про десяту частину позики».

Філіп був приголомшений. «Десята частина? Десята частина позики — як компенсація?»

«Десятий, Ваша Величносте, за те, що переконали Його Святість надати позику».

Філіп насупився. — Кардинале, можете взяти те, що я вам пропоную. Навіть цього більш ніж достатньо. А тепер, бажаєте вина?

«Його Святість ніколи цього не дозволить. Ваша Величносте, у мене є аркуш, що описує умови нашої угоди».

Фіrmус висмикнув сторінку з-під своєї мантиї, і Філіп прочитав її. Він підняв брову.

«Що це за нісенітниця? Хто це про мене написав?»

«Хіба вам цього не відомо, Ваша Величносте?»

«Я нічого такого не казав! А що стосується компенсації, то я мовчатиму в цій справі!»

Філіп засунув папір за кишеню жилета. «Якщо ви комусь скажете, що ви чи кардинал Жулін звернулися до мене, очікуючи частини позики для себе, я повідомлю Його

Святосте, ви обидва змовилися проти нього. Залиште мене, поки я не передумав !

«Так, Ваша Величносте». Зі спотвореним обличчям Фірмус вклонився та вийшов з кімнати. Вийшовши надворі, він глянув на Джуліна, насупився та поспішно втік коридором.

«Проведіть кардинала Жуліна», — наказав король. Вартові виконали його наказ.

Філіп вийняв папірець з жилета, коли Джулін підійшов, і повільно розгорнув його віялом між двома пальцями. Він пильно дивився на Джуліна, а Джулін пильно дивився на папірець, який, як він знав, був запискою Блазі.

Філіп розреготався та повернув листок у жилет.

«Ти дуже винахідливий, Джуліне. Не хвилюйся; все гаразд», — засміявся Філіп. «Я лише вмовив тебе поручитися за мою позику — і ти добре це зробив. Можеш забути, як я наражав тебе на небезпеку перед Його Святістю». Він знову засміявся. «Я знав, що Його Святість тебе ніколи не посилав. Я надто добре вас знаю. А... і кардинал Фірмус вважає, що ви також прийшли за своєю нагородою. Я дав зрозуміти, що якщо хтось із вас зізнається в чомусь із цього приводу, я... поділиться цим питанням з Його Святістю».

«Моя найпокірніша подяка, Ваша Величносте», — Джулін вклонився, посміхаючись.

«А тепер, що стосується вашого магічного каменю Привидів, я дам вам своїх солдатів на суворих умовах. По-перше, Його Святість ніколи нічого про це не повинен знати . По-друге, мої люди перебувають на вашій службі лише кілька днів».

«Добре, Ваша Величносте», – відповів Джулін.

«Ви отримаєте мого капітана Борна та його людей. Я довіряю йому в питаннях таємниці. Тільки він має знати всю суть справи. Не розмовляйте з його людьми; він командуватиме ними».

«Звичайно, Ваша Величносте».

«Він зараз в Авін'йоні і має двісті людей. Цього буде достатньо, так?»

Джулін похитав головою: «Звісно, ні. Забагато».

«Чи можу я нагадати вам, що ми війна з Англією? Борн тримає своїх солдатів разом, щоб його ряди не ослабли через безпідставні розбіжності. Я довіряю його командуванню та інстинктам. Він найкращий з моєї Королівської Гвардії, і я не бачу потреби турбувати його розділенням його лав чи командування навіть на короткий період. Отже, пропозиція становить двісті або жодного. Що з цього, кардинале Жуліне?»

«Двісті, Ваша Величносте», — зітхнув Джулін.

Король відригнув, глибоко вдихнув і відкинувся на спинку стільця. Зрештою, він просто втупився в Джуліна, а потім звузив погляд, ніби підозріло. І в цю зовні вічну мить Джулін опустив голову, майже очікуючи, що Король перегляне всю пропозицію та гнівно відпустить його. У відсутності звуку, застиглий у застиглому погляді, Джулін відчув, як на нього тисне вічно насувається простор мертвотно тихої зали.

на його плечах — зтяжна тиша була оглушливою. Наростаюче передчуття пекло його шию та обличчя; і він був готовий втекти з високої склепінчастої зали своєї власної... згоди, якби він отримав раптовий дозвіл на це.

— Готово, — нарешті гавкнув король Філіп. — А тепер поділіться зі мною всіма деталями — коли і де капітан Борн вступить з вами в бій, і що ви від нього вимагаєте?

[Кінець розділу 4]

Цей літературний твір був створений

виключно присвячений

Едгар Аллан По (1809—1849)

— Нехай його спадщина живе в кожному з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~